

— „Dat is de goddelijke stemme der consciëntie in je hart, Gerbrand! die je port op te geven de tegenwoordige booze wereld met al haar aanhang en toestel, met al de grootschheid des levens en al de begeerlijkheid des vleeschel'!”

Bredero schudde mistroostig het hoofd.

— „Geef mij de pais, zuster! Dit weet ik ook wel! Wereldsch jolijt is gal en bitter roet. Ik placht weleer met mijne maats te zwerven als een woest onverlaat, ik placht blijgeestig en verheugd te zijn, daarom heb ik mijne kracht en gezondheid, leider! te vroeg verloren!”

Het bleek gelaat der zuster werd met een lieflijken glans van blijdschap overstraald. Zij drukte Gerbrand de hand. Zacht ruischte hare stem:

— „Mijne ziel was bedroefd om jou! Nu vat ik weer moed! Je bent zonderling zeer krank geweest, maar de beterschap is gekomen. Je hebt de wereld niet meer lief! Je komt met een hartelijke belijdenis van zonden tot God, om je te vergenoegen met de genade in Christo, aestimeerende, dat wij niets meer dan die alleen tot uitdelging van onze zonden noodig hebben! Uwe ziele woelde als de opgezweepte zee, tot ze zich nederlegde te rusten op het kruis uws Zaligmakers! De clementie Godes vat den verloren zoon en den verslagen tollenaar bij de hand, en doet het verdwaalde schaap tot zijn Herder wederkeeren door tranen van berouw en een vast voornemen van een beter leven!”

De schaduw van een glimlach plooidde zich om Gerbrand's lippen.

— „'t Is bezucht mooi, wat je daar zegt, Hildegond!” — antwoordde hij. — „De woorden, die je me in het hoofd blaast, rieken naar de predikatie van den eerwaarden Ursinus. Mij steekt de walg van predikatiën. Al wat ik wil, is mij zelven te kennen — te weten waarom ik in stage onrust mij rondwentel in mijne slapelooze nachten, waarom het angstweet mij uitbreekt, waarom ik wensch naar den ongeboren morgen!”

Hildegond scheen pijnlijk getroffen, maar sloeg de oogen niet neer, toen zij hem met trillende stem zeide:

— „Je zelven te kennen, Gerbrand! Dat is zeer licht! Belijd, dat je een zondaar bent — beken, dat je van nature een kind des toorns en der eeuwige verdoemenisse bent, — beken, dat je hiertegen eene remedie van noode hebt, die niet bij menschen of creaturen te zoeken is, — belijd, dat de verlossinge van den vloek der zonde en de verzoeninge met God alleen te vinden is in Jesu Christo, den waarachtigen en eeuwigen Zaligmaker!”

Gerbrand wendde het hoofd af. Hij wilde den strijd niet op dezen toon voortzetten. Hij strekte de hand uit, alsof hij Hildegond smeeken wilde hem niet verder te kwellen. Hildegond wendde het hoofd af, en weende bitter. Gerbrand zag haar met verbazing aan. Hij vergat zijn eigen leed, en zeide met vaster stem dan hij tot nog toe had doen hooren:

— „Je bent te dweeg van gemoed, Hildegond! Mij deert je leed! Zoo ik een zondaar ben, dan heb ik er de straffe al van weg. Ik heb dol en onbedacht de dingen bemind, die mij schade berokkenden. De kroes en de goddelijke Amor hebben mij te dikwijls toot op toot gezet. En wat blijft mij —